

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy v právní věci žalobkyně **K. H.**, bytem J. H. 20, P., proti žalované **Univerzitě Palackého v Olomouci**, se sídlem Křížkovského 8, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2016, č. j. UPOL-10407/9410-2016, ve věci ukončení studia,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2016, č. j. UPOL-10407/9410-2016, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované, citovaného v záhlaví, a vrácení věci k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaná nevyhověla žádosti žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí děkanky

Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, prof. JUDr. M. H., CSc., (dále také „rozhodnutí děkanky“) ze dne 5. 1. 2016, č. j. UPOL-1228/7940-2016, o ukončení studia, a toto rozhodnutí potvrdila (dále také „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí a postup, který jeho vydání předcházel. Žalobkyně byla vyloučena ze studia pro nesplnění studijního programu, jmenovitě pro nevykonání komisionální zkoušky z předmětu Civilní proces 3 dne 30. 11. 2015. Podle čl. 24 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého (dále „SZŘ UP“) se komisionální zkouška koná před komisí, která musí být nejméně tříčlenná, pokud směrnice děkana nestanoví jinak. Směrnice děkanky v čl. 10a stanoví, že zkušební komise pro komisionální zkoušky mohou být i dvoučlenné; to neplatí pro druhé opravné zkoušky podle čl. 23 odst. 2 SZŘ UP. Podle tohoto ustanovení pokud student nevyhoví ani při první opravné zkoušce, má právo na druhou opravnou zkoušku, která se koná vždy formou zkoušky komisionální (čl. 24 SZŘ UP).

[3] Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně měla dne 30. 11. 2015 zkoušku konat před zkušební komisí, která musí být nejméně tříčlenná. Tato podmínka zkoušky splněna nebyla. Danou zkoušku nelze hodnotit jako nesplněnou a nenastal tak důvod pro ukončení studia.

[4] Dne 30. 11. 2015 se žalobkyně dostavila ke konání zkoušky z předmětu Civilní proces 3 formou komisionální zkoušky. Ani před zahájením zkoušky nebyla seznámena s tím, kolik členů má zkušební komise, kdo jsou její členové a kdo je předsedou komise. Ze začátku průběhu zkoušky si žalobkyně dovodila, že zkušební komise je tříčlenná, a to ve složení JUDr. O. Š., Ph.D., JUDr. P. P. a JUDr. R. Š., Ph.D. V době, kdy žalobkyně zkoušku vykonávala, byli v učebně přítomni pouze JUDr. P., a to po celou dobu zkoušky, a JUDr. Š., Ph.D., který v průběhu zkoušky učebnu opustil. JUDr. Š., Ph.D., nebyla zkoušce přítomna a dostavila se až na závěr zkoušky. K poslední otázce se dostavila JUDr. H., Ph.D. Pohyb členů komise potvrdil ve svém prohlášení ze dne 25. 1. 2016 pan V. Z., který žalobkyni ke zkoušce přivezl a doprovázel. Žalobkyně následně zjistila, že JUDr. H., Ph.D., měla dne 30. 11. 2015 v době od 13.15 h do 14.45 h dle rozvrhu výuku Civilního procesu 2. Jelikož zkouška žalobkyně začala ve 14 h, je zřejmé, že JUDr. H., Ph.D., nemohla být objektivně přítomna po celou dobu zkoušky žalobkyně. Teprve z rozhodnutí žalované se žalobkyně dozvěděla, že zkušební komise byla čtyřčlenná. Podstatné však je, že u komisionální zkoušky konané dne 30. 11. 2015 byla porušena zákonná pravidla stanovená pro konání komisionální zkoušky (tj. zákonný proces pro konání zkoušky), a to konání před nejméně tříčlennou zkušební komisí, tj. komisí složenou nejméně ze tří členů, kteří jsou současně přítomni u zkoušky po celou dobu jejího trvání. Stálá přítomnost všech členů zkušební komise po celou dobu trvání zkoušky je nezbytnou podmínkou zákonného průběhu komisionální zkoušky. Jistě je také nezadatelným právem studenta, aby byl seznámen před konáním komisionální zkoušky se složením zkušební komise.

[5] V druhé žalobní námitce žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí děkanky pro absenci řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně měla předmět Civilní proces 3 zapsaný ve dvou akademických rocích (2013/2014 a 2014/2015). Z tohoto předmětu žalobkyně konala komisionální zkoušku v termínech 21. 8. 2014, 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015. Všechny komisionální zkoušky vykonávala před jedním zkoušejícím, tedy nikoliv před zkušební komisí. Žádná z těchto zkoušek nebyla konána podle zákonných pravidel pro konání komisionální zkoušky a je třeba na ně nahlížet, jako by nebyly. Ač toto žalobkyně namítala již v doplnění žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkanky, žalovaná se s těmito námitkami ve svém rozhodnutí vůbec nevypořádala, což ho činí v tomto směru nepřezkoumatelným. K důkazu žalobkyně navrhla mimo správní spis i prohlášení pana V. Z., které včetně výpisů z portálu UP přiložila, rozvrh JUDr. K. H., Ph.D., a kompletní materiály ke zkouškám z předmětu Civilní proces 3.

[6] Žalovaná ve vyjádření k žalobě popřela tvrzení žalobkyně, že zkouška z předmětu Civilní právo 3 je komisionální; naopak, koná se před jedním zkoušejícím, takto je vyznačena v informačním systému UP IS STAG (dále "IS STAG"). Komisionální zkouška se koná jen u druhého opravného termínu. Zkoušky žalobkyně ve dnech 21. 8. 2014, 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015 nebyly druhým opravným termínem. Žalobkyně se zúčastnila v akademickém roce 2013/2014 před termínem pro kontrolu plnění studijních povinností pouze jednoho termínu zkoušky dne 21. 8. 2014 a dalších termínů nevyužila. Termíny 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015 byly prvním a prvním opravným termínem při druhém zapsání předmětu před termínem pro kontrolu studijních povinností v akademickém roce 2014/2015, proto všechny tyto tři zkoušky mohly proběhnout před jedním examínátorem. Žalovaná upozornila, že žalobkyně v žalobě neuvedla, že se zúčastnila zkoušky také dne 2. 9. 2015. Jednalo se o druhý opravný termín před zkušební komisí složené z JUDr. K. H., Ph.D., JUDr. R. Š., Ph.D., a JUDr. J. P. K., Ph.D., což žalovaná doložila protokolem ze zkoušky.

[7] Žalobkyně nesplnila předmět ani při druhém zapsání, ani při druhém opravném termínu. To byl důvod pro ukončení studia. Žádosti žalobkyně o povolení výjimky ze dne 8. 9. 2015 nebylo dne 15. 9. 2015 vyhověno. Dne 23. 9. 2015 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení úkonů spojených s ukončením studia. Na to reagovala žalobkyně podáním ze dne 29. 9. 2015 a poté jí byla dne 1. 10. 2015 udělena výjimka z důvodu změny okolností. Proto se žalobkyně mohla zúčastnit opravné zkoušky ještě jedenkrát dne 30. 11. 2015. Výjimka byla dobrodiním ze strany fakulty, na které neměla žalobkyně nárok. Pro zkoušku byla vedoucím katedry soukromého práva a civilního procesu jmenována dne 23. 11. 2015 komise ve složení JUDr. R. Š., Ph.D., JUDr. O. Š., Ph.D., JUDr. P. P., Ph.D., a JUDr. K. H., Ph.D. Jmenovací dekret byl na sekretariátu katedry k dispozici již od tohoto data, žalobkyně se na složení komise mohla kdykoli informovat.

[8] Žalovaná nezpochybnila, že zkušební komise nebyla přítomna v počtu všech členů v průběhu celé zkoušky, avšak odmítla, že žalobkyně byla zkoušena jednou osobou nebo převážnou dobu své zkoušky méně než třemi osobami. Tvrzení žalobkyně, že v jejím případě nebyla splněna podmínka tříčlenné komise, se nezakládá na pravdě. Zkouška byla vypsána na 14.00 h do pracovny č. 34 budovy B Právnické fakulty UP v Olomouci (nikoli učebny). Zkouška byla zahájena o něco

později z důvodu zkoušek studentů před žalobkyní. Zkoušku žalobkyně zahájili JUDr. R. Š., Ph.D., JUDr. O. Š., Ph.D., a JUDr. P. P. Žalobkyně v žalobě uvedla, že si dovodila, že tyto osoby byly členy komise, avšak poté uvádí, že JUDr. R. Š., Ph.D., zkoušce nebyla přítomna. Žalobkyně si vyžádala písemnou přípravu, která není u této zkoušky běžná, přesto jí komise tuto umožnila. Po dobu přípravy žalobkyně byl u zkoušky přítomen Mgr. J. V., student doktorského studijního programu, který měl v pracovně své věci. Krátce poté, co žalobkyně začala odpovídat na první otázku, opustila z důvodu důležitého pracovního hovoru pracovnu JUDr. R. Š., Ph.D. Následně pracovnu opustil Mgr. J. V., neboť se musel připravovat na výuku, kterou měl od 15 h. Mgr. J. V. nebyl členem komise, byl pouze přítomnou veřejností při zkoušce, a byl zřejmě oním mužem, kterého viděl pan V. Z. odcházet z pracovny. V průběhu zkoušení první otázky se dostavila do pracovny JUDr. K. H., Ph.D., která si zřetelně pamatuje, jak JUDr. O. Š., Ph.D., kladl žalobkyni otázky týkající se náhrady nákladů řízení o rozvod manželství. V žádném případě nepřišla JUDr. H., Ph.D., na poslední otázku, jak tvrdila žalobkyně. V průběhu odpovědi žalobkyně na druhou otázku ohledně exekucí se vrátila do pracovny JUDr. R. Š., Ph.D., a od tohoto okamžiku byla zkoušena žalobkyně čtyřmi osobami. K exekucím kladli žalobkyni otázky JUDr. O. Š., Ph.D., a JUDr. R. Š., Ph.D. Jako poslední otázku odpovídala žalobkyně na otázku č. 18 z okruhu A a otázky jí kladli JUDr. R. Š., Ph.D. (pamatuje se na otázky ohledně soudního smíru) a JUDr. K. H., Ph.D. (vzpomněla si na otázku ke zpětvzetí žaloby). Poté žalobkyně pracovnu opustila a došlo k poradě zkušební komise. Žalovaná nezpochybnila, že JUDr. R. Š., Ph.D., musela pracovnu po část zkoušky opustit a JUDr. H., Ph.D., z důvodu pracovní vyčerpání přišla později. Z uvedeného je však zřejmé, že téměř po celou dobu s výjimkou několika málo minut, které uplynuly mezi odchodem JUDr. R. Š., Ph.D., a příchodem JUDr. K. H., Ph.D., byla žalobkyně zkoušena minimálně třemi osobami, což odpovídá požadavku SZŘ UP, a přibližně od poloviny druhé otázky již dále čtyřmi osobami. JUDr. P. ani JUDr. Š., Ph.D., si nejsou vědomi toho, že by v průběhu zkoušky odešli. Zkoušce byla přítomna mimo Mgr. J. V. i I. P., studentka 4. ročníku PF UP v Olomouci, která je pomocnou vědeckou silou na jmenované katedře, a v době zkoušky v pracovně připravovala pracovní podklady a byla přítomna zkoušce žalobkyně po celou dobu. Pan V. Z. je nevěrohodný svědek pro svůj vztah k žalobkyni a proto, že seděl před pracovnou, nebyl uvnitř. Jeho tvrzení v prohlášení je účelové. Tvrzení, že *„bezprostředně po začátku zkoušky odešla žena ze zkušební místnosti a bylo vidět, že ve zkušební místnosti se nacházejí dva muži“*, nemůže obstát jako důkaz, neboť pan V. Z., pokud do místnosti nahlédl a viděl, musel spatřit slečnu I. P. Žalovaná navrhla důkaz svědeckými výpověďmi všech čtyř členů komise, pana Mgr. J. V., studentky I. P., vyjádřením děkanky Právnické fakulty UP JUDr. Z. P., Ph.D., a protokolem o zkoušce.

[9] Mimo marginálních několika minut byla žalobkyně zkoušena třemi členy komise a ne nepodstatnou část zkoušky čtyřmi osobami. I kdyby soud dovodil, že několikaminutová absence třetí osoby u části první otázky je formálním pochybením, podle žalované nemělo toto pochybení za následek procesně nesprávný průběh zkoušky. Účelem zkoušky je ověření nabytých znalostí studenta. Komisionální zkouška je zakončena hlasováním komise. V případě žalobkyně jí kladli dotazy všichni členové komise a všichni její znalosti ohodnotili. Jako u každého

jiného studenta byla i u žalobkyně každá otázka hodnocena zvlášť. Při hodnocení zkoušky však platí, že pro neúspěch u zkoušky postačuje, je-li jedna otázka z jakéhokoli okruhu hodnocena stupněm F, tj. pro neúspěch u zkoušky postačuje, pokud student neuspěje např. jen u otázky z okruhu A. V případě žalobkyně byl výsledek komise jednomyslný. První otázka žalobkyně z okruhu B (náklady řízení) byla hodnocena stupněm F, neboť žalobkyně nebyla schopna vymezit ani druhy nákladů řízení. Druhá otázka z okruhu C (exekuce) byla hodnocena stupněm F, neboť žalobkyně ani neznala rozdíl mezi soudním výkonem rozhodnutí a exekucí prováděnou soudními exekutory. Třetí otázka z okruhu A (dispoziční úkony) byla hodnocena stupněm F, neboť žalobkyně neznala žalobu na neplatnost soudního smíru a důsledky zpětvzetí žaloby. Ani jeden z členů komise nedospěl k závěru, že žalobkyně u zkoušky uspěla, neboť ani v jedné otázce žalobkyně neprokázala dostatečné znalosti civilního práva procesního. Zásadní nedostatky ve znalostech byly u žalobkyně u každé z otázek a přesvědčil se o nich každý člen komise. I pokud by soud shledal několikaminutové zkoušení žalobkyně dvěma členy komise jako pochybení, nemělo to žádný vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť hlasování bylo jednoznačné a již samo o sobě hlasování o otázce z okruhu A a okruhu C, kdy u této otázky byli přítomni všichni čtyři členové komise, postačovalo k tomu, aby byla zkouška hodnocena stupněm F. Je tedy zřejmé, že případná trvalá přítomnost tří členů komise u první části první otázky by nevedla k žádnému jinému výsledku.

[10] Žalobkyně **v replice** dodala, že byla dne 23. 11. 2015 na konzultaci u JUDr. R. Š., Ph.D., a ta jí k dotazu na složení komise sdělila, že ještě nebyla jmenována. I přesto, že žalobkyni byla udělena výjimka, měla zkouška proběhnout podle platného studijního a zkušebního řádu. Tvzení, že zkouška z Civilního procesu 3 je zkouškou komisionální, žalobkyně doložila výpisy z IS STAG a písemností „Otázky ke komisionální zkoušce z Civilního procesu z akademického roku 2015/2016“. Proto měly být přítomny komisionálním zkouškám nejméně tři členové. Zkoušku ze dne 2. 9. 2015 žalobkyně v žalobě nezmiňovala, protože jí byli přítomni tři členové. Podstatné je, že žalovaná potvrdila, že části zkoušky nebyly přítomny JUDr. R. Š., Ph.D., a JUDr. K. H., Ph.D.

[11] V **duplice** žalovaná namítla, že konzultaci s JUDr. R. Š., Ph.D., a její obsah žalobkyně neprokázala. Písemnosti dodané žalobkyní o tom, zda je zkouška komisionální, mají informativní povahu a nemohou prokázat, zda je zkouška komisionální, to stanoví čl. 24 odst. 1 SZŘ UP. Právo na písemnou přípravu před zkouškou neexistuje, šlo o dobrodiní komise. Žalobkyně nebyla schopna řádně odpovědět ani na jednu z otázek. Žalovaná vyslovila nepochopení nad tím, že krátká nepřítomnost jednoho z examinátorů může způsobit neplatnost komisionální zkoušky. Podle čl. 24 odst. 2 SZŘ UP komisionální zkouška se koná před zkušební komisí, která musí být nejméně tříčlenná. Že komise byla tříčlenná, plyne z dokumentu doloženého žalovanou soudem. Ze SZŘ UP nevyplývá, že po celou dobu konání zkoušky by musely být *stricto sensu* přítomni všichni examinátoři. Takový názor je zcela absurdní. Ani studenti by nemohli mít zájem na výkladu, že každá by i jen krátká nepřítomnost jednoho z examinátorů (např. naléhavý pracovní telefonát, krátká zdravotní indispozice) by musely vést k přerušení zkoušky do doby, než bude examinátor přítomen konání zkoušky. Výklad žalobkyně by znamenal, že v mnoha

případech by nebylo možné zkoušku řádně dokončit. Žalovaná navrhl, aby soud již nepřihlížel k dalším nadbytečným podáním žalobkyně a z důvodů nezvyšování nákladů řízení žalobu zamítl.

[12] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 1. 2. 2016.

[13] Ze správního spisu k souzené věci soud zjistil z protokolu a zápisu o průběhu a výsledku komisionální zkoušky dne 30. 11. 2015 z předmětu Civilní proces 3, že žalobkyně zodpověděla otázku č. A 18, B 1, C 5 s celkovým výsledkem F. Studentka vykazala neznalost v základních věcech u všech tří vylosovaných otázek. Příkladmo je možno uvést, v jakých věcech nelze uzavřít a schválit smír, rozdíl mezi VR a exekucí, přiznání náhrady nákladů řízení dle o. s. ř. a s. ř. s., zásady přiznávání a určování náhrady nákladů řízení. Jako předseda komise je podepsána JUDr. R. Š., Ph.D., a jako členové JUDr. O. Š., Ph.D., JUDr. P. P., Ph.D., a JUDr. K. H., Ph.D.

[14] Rozhodnutím děkanky Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci prof. JUDr. M. H., CSc., ze dne 5. 1. 2016 byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení výjimky a mimořádného čtvrtého zápisu opakovaně nesplněné studijní povinnosti z předmětu Civilní proces 3 a žalobkyni bylo ukončeno studium pro nesplnění uvedené povinnosti. Žalobkyně měla zapsaný předmět Civilní proces 3 v akademických letech 2013/2014 a 2014/2015. Dne 1. 10. 2015 byla žalobkyni udělena výjimka pro vykonání zkoušky v mimořádném termínu formou komisionální zkoušky, předmět však nesplnila.

[15] Žalobkyně byla poučena, že proti rozhodnutí může podat do 30 dnů žádost o přezkoumání. Rozhodnutí děkanky bylo žalobkyni doručeno dne 8. 1. 2016.

[16] V žádosti o přezkoumání ze dne 15. 1. 2016 žalobkyně namítala, že škola postupovala v rozporu se Studijním a zkušebním řádem. V době konání zkoušky byl po celou dobu v kabinetě přítomen pouze doktorand JUDr. P. JUDr. Š., Ph.D., který žalobkyni zkoušel z první a druhé otázky, poté na chvíli odešel. JUDr. Š., Ph.D., byla přítomna pouze před začátkem zkoušky a poté se dostavila až ke třetí otázce, ke které se dostavila i JUDr. H., Ph.D. Během porady o výsledku do kabinetu přišel doktorand, jehož jméno žalobkyně neznala. Podle čl. 24 SZŘ UP má být komise při komisionální zkoušce tříčlenná, což u žalobkyně nebylo dodrženo. Celé zkoušky se účastnil pouze JUDr. P. Rozhodnutí o ukončení studia je tak v rozporu se SZŘ UP. Žalobkyni nebyla tak umožněna výjimka dle čl. 53 SZŘ UP, o kterou žalobkyně opětovně v žádosti o přezkoumání požádala.

[17] V doplnění žádosti o přezkoumání ze dne 28. 1. 2016 žalobkyně dále odkázala na čl. 24 SZŘ UP a čl. 10a směrnice děkanky, podle kterého komise pro komisionální zkoušky mohou být i dvoučlenné. To neplatí pro druhé opravné

termíny. Žalobkyně namítla, že průběh zkoušky NCP3 v akademickém roce 2013/2014 a 2014/2015 nebyl v souladu se směrnicí děkanky, jelikož žalobkyně všechny termíny komisionální zkoušky z NCP3 absolvovala pouze u jednoho zkoušejícího. Jednalo se o termíny ve dnech 21. 8. 2014, 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015. Z důvodu opakovaných procesních pochybení žalobkyně požádala o zrušení napadeného rozhodnutí a udělení výjimky podle čl. 53 SZŘ UP.

[18] Doplnění žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkanky žalobkyně doručila dne 29. 1. 2016 Právnické fakultě UP, která doplnění postoupila dne 8. 2. 2016 žalované. Žalobkyně doplnění žádosti o přezkoumání doručila současně přímo žalované, a to rovněž dne 29. 1. 2016.

[19] Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[20] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.*

[21] Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*

[22] Žalobkyně v první řadě brojila proti tomu, že se žalovaná vůbec nevypořádala s doplněním žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkanky. Tato žalobní námitka je důvodná.

[23] Žalobkyně podala žádost o přezkoumání rozhodnutí děkanky dne 15. 1. 2016. Třicetidenní lhůta pro podání žádosti o přezkoumání počala žalobkyni běžet dne 9. 1. 2016 a skončila v pondělí 8. 2. 2016. Ještě před jejím skončením, dne 29. 1. 2016, podala žalobkyně žalované doplnění žádosti o přezkoumání. Přesto žalovaná, aniž by vyčkala uplynutí lhůty pro podání žádosti o přezkoumání, o ní rozhodla dne 1. 2. 2016. Argumentace k námitkám a návrhům z doplnění žádosti v rozhodnutí žalované zcela chybí. Tímto postupem zatížila žalovaná své rozhodnutí, napadené žalobou, vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí*).

[24] Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala soudní judikatura, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109; dostupný na www.nssoud.cz), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] Uvedené platí tím spíše pro řízení o přezkoumání žádosti, kdy jen

ze samotného podání žádosti o přezkoumání lze předpokládat, že účastník bude namítat rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či předcházejícího řízení (§ 82 odst. 2 správního řádu) a povinností nadřízeného správního orgánu bude tyto námitky přezkoumat (§ 89 odst. 2 správního řádu), přičemž nevypořádání uplatněných námitek zpravidla rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).

[25] Žalobkyně v doplnění žádosti o přezkoumání uvedla další důvody, argumenty a návrhy, jmenovitě popřela zákonnost komisionálních zkoušek prováděných u jednoho zkoušejícího, a to ve dnech 21. 8. 2014, 11. 6. 2015 a 19. 8. 2015; žalobkyně v doplnění požádala o udělení výjimky podle čl. 53 SZŘ UP.

[26] Právě dostatečná přesvědčivost vydaného správního rozhodnutí je jedna z jeho nejdůležitějších vlastností. Proto je nezbytné, aby z odůvodnění každého rozhodnutí dostatečně vyplynuly úvahy, jimiž se správní orgán při jeho vydání řídil (§ 68 odst. 3 správního řádu), neboť jedině tak lze spolehlivě doložit správnost a tedy i zákonnost postupu správního orgánu (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109).

[27] Požadavek na důsledné odůvodnění vynikne o to víc v řízení o přezkoumání žádosti, kde zákon výslovně předpokládá, že správní orgán bude přezkoumávat námitky účastníka uvedené v žádosti o přezkoumání. V daném případě přitom žalobkyně ve své žádosti o přezkoumání přímo upozorňovala na vadný postup při zkouškách předcházejících poslední zkoušce, žalovaná však tuto námitku přešla bez povšimnutí a v odůvodnění svého rozhodnutí k tomu žádné vysvětlení nepřipojila.

[28] Druhou žalobní námitkou se žalobkyně domáhala toho, že zkušební komise měla být čtyřčlenná, a to po celou dobu zkoušky.

[29] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že zkušební komise v daném případě byla čtyřčlenná, a to v souladu s čl. 24 SZŘ UP. Spor byl o to, zda členové zkušební komise měli být přítomni zkoušce po celou dobu a pokud tomu tak nebylo, zda tato skutečnost mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[30] Soud je přitom povinen posoudit přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti.

[31] Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí z něj soud zjistil, že žalovaná k této námitce žalobkyně uvedla: „*Jednotlivé zkušební otázky zkoušel vždy jeden z členů zkušební komise za přítomnosti ostatních členů komise. Z protokolu a zápisu o průběhu a výsledku komisionální zkoušky z předmětu ze dne 30. 11. 2015 pak plyne, že u zkoušky jste byla hodnocena stupněm „F“, neboť jste vykazala neznalost v základních věcech u všech tří vylosovaných otázek. S ohledem*

na výše uvedené jsem dospěl k závěru, že Vaše komisionální zkouška z předmětu konaná dne 30. 11. 2015 proběhla zcela v souladu s požadavky čl. 24 SZŘ UP“.

[32] K nepřítomnosti jednotlivých členů zkušební komise, délce nepřítomnosti a případným důsledkům nepřítomnosti a podrobným námitkám žalobkyně se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila. Učinila tak až ve vyjádření k žalobě, což způsobuje i u této skupiny námitek další vadu rozhodnutí – jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[33] Nedostatek odůvodnění vydaného rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nutno zdůraznit, že soudní přezkum je založen na kasačním principu, což znamená, že správní soud je oprávněn pouze zrušit napadené rozhodnutí a zavázat správní orgán svým právním názorem, přičemž v rozhodnutí absentující úvahu správního orgánu nemůže nahradit svou vlastní úvahou.

[34] Navrhované důkazy oběma účastníky řízení soud neprováděl, protože v dané procesní situaci to bylo nadbytečné. Soud nemohl zcela nahradit v kasačním přezkumu rozhodovací činnost žalované.

[35] Protože obě žalobní námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí byly důvodné, soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.

[36] V dalším řízení je odvolací orgán povinen své rozhodnutí opatřit řádným odůvodněním (v intencích výše uvedeného), jež nelze nahradit vyjádřením k žalobě.

[37] Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši zaplacených soudních poplatků v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 14. 3. 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu